

07-04-1982

VASTE COMMISSIE VOOR
TAALTOEZICHT

1040 BRUSSEL
Wetstraat 70
Tel. 02/230 89 45



[REDACTED]

Uw brief van

Uw kenmerk

Ons kenmerk

Bijlagen

BETREFT

Nr. 13.328/I/P/RP

Mijnheer de Minister,

Bij brief van 26 november 1981, kenmerk T/PN/MJD/2207, vroeg uw geachte ambtsvoorganger aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) of zij haar advies nr. 4895/II/P van 22 december 1977 bevestigt, waarin een strikte toepassing van artikel 21, § 1, van de bij Koninklijk Besluit van 18 juli 1966 samengeschakelde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (S.W.T.) wordt voorgestaan. Volgens die bepaling moet, om aangeworven te worden in een plaatselijke of gewestelijke dienst van Brussel-Hoofdstad, het toelatingsexamen worden afgelegd in de taal van het genoten onderwijs. Het volgende geval wordt in de adviesaanvraag aangehaald:

Onder de geslaagden van een Nederlandstalig wervings-examen voor adjunct-correspondent bij de R.T.T., bevindt zich een laureaat die in het bezit is van een Frans diploma maar tevens van een getuigschrift van het V.W.S. waaruit de grondige kennis van het Nederlands blijkt (artikel 7 van het K.B. nr. IX van 30.11.1966) en van een getuigschrift van elementaire kennis van het Frans (artikelen 8 en 9, § 1, van hetzelfde K.B. IX).

.../...

Voor een indiensttreding in een eentalige Nederlandse betrekking komt de gegadigde, gelèt op zijn rangschikking, vooralsnog niet in aanmerking, maar voor een betrekking bij een Brusselse gewestelijke dienst zou zulks onmiddellijk kunnen geschieden.

De verenigde afdelingen van de V.C.T. hebben, in zitting van 29 februari 1982, die aangelegenheid onderzocht en met eenparigheid van stemmen het volgende advies uitgebracht:

x

x

x

T.a.v. de kandidaten die dingen naar een ambt of betrekking in een plaatselijke of gewestelijke dienst van Brussel-Hoofdstad, is artikel 21, § 1 zeer duidelijk gesteld en behoeft het geen interpretatie. Het is zo dat, voor de kandidaten die in het Nederlands of in het Frans hebben gestudeerd, de taal van het toelatingsexamen en de hoofdtaal van de kandidaat bepaald worden door het taalregime van het genoten onderwijs, zoals dat blijkt uit het opgelegde diploma, het vereiste studiegetuigschrift of de verklaring van het schoolhoofd. Kandidaten die in het buitenland of in het Duitse taalgebied hun onderwijs genoten in een andere taal dan het Nederlands of het Frans leggen hun toelatingsexamen af in het Nederlands of het Frans, naar keuze; zo geen toelatingsexamen is voorgeschreven moet evenwel de kennis van de gekozen hoofdtaal worden vastgesteld door een examen.

Tenslotte bepaalt artikel 21, § 1, laatste lid dat de ambtenaar gedurende zijn loopbaan de bevorderingsexamens aflegt in zijn hoofdtaal.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 21, § 1, leden 1 en 2 wordt derhalve aan de kandidaat de mogelijkheid niet geboden (zoals wel het geval is in art. 15, § 1, 3de lid en art. 43, § 4) een voorafgaand examen af te leggen over de grondige kennis van de andere taal, examen dat in de plaats komt van het opgelegde diploma.

.../...

Het was de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever de vrije keuze van de taal van het toelatingsexamen voor "Brussel-Hoofdstad" te vervangen door de taal van het diploma of van het genoten onderwijs. Derhalve kan een kandidaat die zijn onderwijs heeft genoten in het Frans maar het toelatingsexamen heeft afgelegd in het Nederlands, in een plaatselijke of gewestelijke dienst van Brussel-Hoofdstad niet als Nederlandstalig ambtenaar worden aangeworven, d.i. als een personeelslid dat als hoofdtaal het Nederlands heeft.

Het kan onbillijk schijnen dat een tweetalig kandidaat, die naar een betrekking in Brussel-Hoofdstad dingt, de mogelijkheid wordt ontzegd in dienst te treden, omdat hij tot een taalgroep zou behoren die niet overeenstemt met de taal van zijn diploma, terwijl er gebrek is aan tweetalige kandidaten. De bepalingen van de S.W.T. zijn evenwel van openbare orde, moeten strikt worden toegepast en er mag niet van afgeweken worden.

De V.C.T. bevestigt dan ook haar op 22 december 1977 uitgebracht advies nr. 4895/II/P, dat steunt op een vaste rechtspraak die is gevormd o.m. door de adviezen nrs. 1459/II/P van 17 februari 1966 en 3275/II/P van 29 juni 1972.

Met de meeste hoogachting,



DE VOORZITTER,

[Redacted signature block]

[Redacted line]